

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci **žalobkyně: N. P.,** zastoupena Mgr. Ervínem Perthenem, advokátem, se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, vydaného ve spojených věcech č. j. 52 Az 3/2004 - 119 a **č. j. 52 Az 326/2003 - 126 ze dne 12. 5. 2004,**

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci žalobkyně, Mgr. Ervínu Perthenovi, **se určuje** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 2150 Kč. Odměna bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností napadá rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, vydaný ve spojených věcech č. j. 52 Az 326/2003 - 126 ze dne 12. 5. 2004 (52 Az 3/2004), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 7712/VL - 10 - P08 - 2001 ze dne 19. 2. 2003. Tímto rozhodnutím žalovaného nebyl stěžovatelce udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky,

ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a zároveň bylo rozhodnuto o tom, že se na stěžovatelku nevztahuje překážka vycestování podle § 91 téhož zákona.

Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá nezákonnost napadeného rozsudku krajského soudu, jeho nepřezkoumatelnost a vady řízení; opírá se o kasační důvody podávané z § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Podle stěžovatelky byla v jejím případě splněna podmínka odůvodněného strachu z pronásledování, a tedy azyl jí měl být žalovaným udělen. Stěžovatelka spolu se svým manželem provozovali cestovní kancelář. Při jejich podnikání však vůči nim byly ze strany státních orgánů uskutečňovány šikanózní kroky, které měly charakter psychického nátlaku. Stěžovatelka poukazuje na nadměrně přísný dohled, kontrolu dokladů totožnosti, výzvu k tomu, aby „si připravili 10 000 USD“, hlídkování policejního automobilu před jejich domem, vysílání falešných zákazníků do cestovní kanceláře, její vykonstruované obvinění, žádost o poskytnutí finanční hotovosti, což měl být úplatek, domovní prohlídku v jejich domě bez souhlasu soudu apod. Obavy ze strany státní policie v zemi stěžovatelčina původu vedly stěžovatelku k rozhodnutí opustit společně se svým manželem a dcerou tuto zemi. Nebyla v ní zajištěna ochrana stěžovatelky, naopak to byl právě stát, který ji pronásledování vystavil. Stěžovatelka byla příslušníkem sociální skupiny podnikatelů a právě pro její příslušnost k této sociální skupině byl na ni vyvíjen nátlak. Ze shora uvedených důvodů měl být stěžovatelce udělen azyl.

Pokud jde o další námitky, stěžovatelka namítá pochybení krajského soudu, který dospěl k závěru, že rozhodnutí o tom, že se dopustila trestného činu, je rozhodnutím, jehož důvodnost a zákonnost mu nepřísluší posuzovat. V tomto nesprávném právním posouzení otázky trestného činu stěžovatelky je tedy shledávána další nezákonnost napadeného rozsudku krajského soudu. Kromě toho stěžovatelka namítá, že rozhodnutí žalovaného nebylo podepsáno oprávněnou osobou, neboť povinnou náležitostí rozhodnutí je i podpis oprávněné osoby a rozhodnutí tedy nelze opatřit podpisem jiné osoby s doložkou „za správnost“, a rozhodnutí tak nevyjadřuje vůli žalovaného. Z tohoto důvodu stěžovatelka dovozuje nicotnost rozhodnutí žalovaného. Stěžovatelka také namítá porušení jejího práva vyjádřit se k podkladu a ke způsobu jeho zjištění ve správním řízení. Taková možnost musí být účastníkovi správního řízení dána s výslovným poučením, a sice až tehdy, kdy má správní orgán ve správním spisu zařazeny již všechny podklady, na základě kterých se chystá rozhodnout, a musí být k tomu určen konkrétní termín. To bylo stěžovatelce upřeno. Dále stěžovatelka namítá, že napadený rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelným z toho důvodu, že v něm bylo rozhodnuto toliko o nákladech řízení účastníků řízení, jejich zástupce, tlumočníka, nikoli však státu.

Ze všech shora uvedených důvodů stěžovatelka navrhuje, aby rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, byl zrušen a aby věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Stěžovatelka rovněž požádala o to, aby jí podané kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek. Následně podáním doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 6. 10. 2004 byla vzata zpět žádost o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, z podání doručeného Nejvyššímu správnímu soudu dne 16. 11. 2004 lze dovodit, že stěžovatelka na své původní žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti trvá.

Žalovaný ve svém vyjádření navrhuje zamítnutí kasační stížnosti. Žádná z námitek, které stěžovatelka uplatnila, není důvodná, pokud jde o tvrzené porušení práva vyjádřit se k podkladu a ke způsobu jeho zjištění ve správním řízení, poukazuje žalovaný na skutečnost,

že stěžovatelce toto právo upřeno nebylo, stěžovatelka tohoto práva dokonce využila a navrhla doplnění dokazování o další listiny, které předložila.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že řízení před žalovaným bylo se stěžovatelkou zahájeno dne 8. 8. 2001, souběžně bylo vedeno řízení s jejím manželem. Stěžovatelka ve správním řízení popisovala situaci, jak s manželem podnikali, jak za nimi přišli neznámí muži a začali je vydírat. Nejdřív jim zaplatili, pak ale odmítli, obrátili se na policii a zjistili, že policie je s vyděrači spojena. Manžel stěžovatelky provozoval parkoviště, které bylo družstva, jehož předsedou byl stěžovatelčin otec. Ten byl neznámými lidmi v roce 1996 vyzván k tomu, aby předal parkoviště a vzdal se funkce v družstvu. Odmítl to, přitom ten, kdo tento požadavek uplatnil, byl zástupce ředitele policie ve městě. Následně byly z parkoviště odcizeny dva automobily, jedno z nich patřilo vysoce postavenému policistovi, který požadoval náhradu vyšší, než byla cena nového automobilu, otec stěžovatelky nezaplatil a byl mu obstaven majetek. Přestože soud rozhodl v prospěch jejího otce, vysoce postavený policista, jemuž patřilo odcizení vozidlo, neustále požadoval peníze. Vykonstruoval obvinění, podle něhož měla stěžovatelka se svým manželem zajistit prokurátorovi dovolenou. Toto obvinění bylo vyvráceno, policista byl následně ve vazbě. Za to se chtěl pomstít a od roku 2000 do cestovní kanceláře posílal nastrčené osoby. Následně byla stěžovatelka obviněna a poté odsouzena. Následně se na ni vztahovala amnestie a všichni tedy ze země svého původu vycestovali. Jak stěžovatelka uvedla, bezprostředním důvodem jejího vycestování ze země původu byl anonymní požadavek na zaplacení 5 tisíc USD, po němž se stěžovatelka na policii neobracela, neboť to dle jejího názoru nemělo smysl; všichni jsou údajně provázáni. Žalovaný ve správním řízení dospěl k závěru, že žádná z uváděných skutečností nenasvědčuje splnění zákonných důvodů pro udělení azylu podle § 12 ani podle § 13 zákona o azylu, přitom po posouzení osobní situace stěžovatelky a poměrů v zemi jejího původu jí žalovaný neudělil azyl ani z humanitárních důvodů. Z obsahu soudního spisu pak Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u soudu, v níž namítala, že žalovaný nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci a důkazy, které si opatřil, nebyly úplné, čímž porušil § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 33 odst. 2, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dále stěžovatelka v žalobě namítla, že splňuje důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, minimálně pro vztažení překážky vycestování podle § 91 téhož zákona. Žaloba pak byla následně doplněna o konkretizaci žalobních bodů. Krajský soud, který ve spojené věci (včetně obdobné žaloby manžela a dcery stěžovatelky) rozhodoval, žalobu zamítl, neboť dospěl k závěru, že žalovaný postupoval správně, když stěžovatelce azyl neudělil, neboť jí uváděné důvody nelze podřadit pod žádný z důvodů podávaných z § 12 ani § 13 zákona o azylu, přitom k rozhodnutí o neudělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 téhož zákona měl dostatek podkladů a meze stanovené zákonem nepřekročil. Ani porušení procesních předpisů krajský soud neshledal. Rozsudek o zamítnutí žaloby byl stěžovatelce doručen dne 10. 6. 2004 a stěžovatelka jej napadla kasační stížností dne 14. 6. 2004.

Stěžovatelka byla jedním z účastníků řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a kasační stížnost je tak podána osobou oprávněnou. Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Za této situace Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, v mezích uplatněných kasačních důvodů přezkoumal a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Namítá-li stěžovatelka podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nezákonnost rozsudku spočívající v tom, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku splnění důvodů

pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, pak Nejvyšší správní soud tuto námitku neshledává důvodnou. Podle § 12 se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod (písm. a/), nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště (písm. b/). Za pronásledování se přitom podle § 2 odst. 5 zákona o azylu pro účely tohoto zákona považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Za situace, kdy krajský soud z obsahu správního spisu dovodil, že příkoří, která byla na ní v době, kdy podnikala, páchána, představovala sice jednání nelegální, avšak jednání jednotlivých fyzických osob a nikoli jednání představující součást státní politiky v zemi stěžovatelčina původu, použil správní právní předpis, správnou právní normu, přitom jeho interpretaci Nejvyšší správní soud aprobuje. Žalovaný v průběhu správního řízení dovodil, že státní orgány v zemi stěžovatelčina původu stěžovatelce v některých případech fakticky „pomohly“, když shledaly oprávněnými její stížnosti, případně odvolání proti rozhodnutí. Příslušné oprány se tak stížnostmi stěžovatelky zabývaly, ve způsobu, jakým k řešení přistoupily, nelze shledávat azylově relevantní důvody. V těchto otázkách se tedy s hodnocením situace, jak je provedl krajský soud, Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Hlavním důvodem stěžovatelčina odchodu ze země jejího původu byla obava z vyděračů, kteří byli spojováni s policií. Spojitost se však neprokázala. Opírala-li se tedy žádost o azyl toliko o potíže s jednotlivci, byť mohli být z okruhu policistů, pak nemůže být splněna podmínka podávaná z § 2 odst. 5 zákona o azylu, tj. pronásledování ze strany státu, ať již přímé či nepřímé, a důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu nemohou být splněny. Ze skutkového stavu, jak byl zjištěn, nelze ani zprostředkovaně dovozovat, že by potíže, na které stěžovatelé upozorňují, měly být považovány za součást státní politiky v zemi jejich původu, tj. že by šlo o jevy buď přímo orgány veřejné moci vyvolané, podporované či záměrně a vědomě trpěné a nedostatečně potlačované. Represi ze strany státní moci, jež by byla pronásledováním, nelze spatřovat ani v hlídkování policejního automobilu před domem, ani ve vysílání falešných zákazníků do cestovní kanceláře, ani v domovní prohlídce v domě, údajně bez souhlasu soudu. Není-li splněna podmínka pronásledování ze strany státu, není třeba se zabývat podmínkou příslušnosti k určité sociální skupině. Pokud tedy v části směřující do aplikace § 12 zákona o azylu shledal krajský soud žalobu nedůvodnou, při posuzování právní otázky důvodů pro udělení azylu nepochybil.

Namítá-li dále stěžovatelka nesprávný závěr krajského soudu, podle něhož je rozhodnutí o tom, že se dopustila trestného činu, rozhodnutím, jehož důvodnost a zákonnost mu nepřísluší posuzovat, v této části Nejvyšší správní soud přisvědčuje stěžovatelčině argumentaci. Za situace, kdy v řízení o udělení azylu je tvrzeno pronásledování ze strany státu způsobené například tím, že žadatel byl v zemi svého původu nedůvodně potrestán za trestný čin, který ve skutečnosti nespáchal, což má být právě projevem takového pronásledování, nelze na okolnosti takového rozhodnutí a priori rezignovat poukazem na nemožnost přezkoumávat jeho důvodnosti a zákonnosti, jež sama o sobě při přezkumu správních rozhodnutí jistě platí. Jinými slovy, tvrdí-li žadatel o udělení azylu, že pronásledování ze strany státu bylo vůči němu uskutečněno právě mimo jiné tím, že byl odsouzen a vězněn, aniž by k tomu bylo důvodu, pak je namístě tato tvrzení posoudit ve světle jiných skutečností, které žadatel o azyl ve správním řízení uváděl. Za částečně správnou v této souvislosti

Nejvyšší správní soud považuje argumentaci stěžovatelky, podle níž by při akceptaci takového přístupu odsouzení politických vězňů ve státech, kde jsou lidé vězněni pro své politické názory, muselo být považováno za rozhodnutí, z něhož je třeba při soudním přezkumu rozhodnutí o neudělení azylu vycházet (nikoli zákonné, jak stěžovatelka uvádí, neboť jejich zákonnost skutečně být posuzována při soudním přezkumu rozhodnutí o neudělení azylu nemůže). Přesto však přisvědčení tomuto názoru není důvodem pro zrušení napadeného rozsudku krajského soudu. Přihlédne-li Nejvyšší správní soud ke skutečnostem, že stěžovatelka byla obviněna, poté odsouzena, následně se však na ni vztahovala amnestie, a tedy neprchala před svým uvězněním, ale před vyhrožováním ze strany soukromých osob, které byly spojovány s policejními orgány, a že její uvěznění nebylo přímým důsledkem pronásledování ze strany státu, jak bylo již shora podáno, a že žádost o udělení azylu tedy nepředstavuje snahu o hledání nezbytné legální záštity před státní represí v podobě zřetelně bezdůvodného uvěznění, pak uložení trestu stěžovatelce samo o sobě nemohlo být pro posouzení důvodnosti její žádosti o udělení azylu rozhodující. Respektoval-li tedy Nejvyšší správní soud míru proporcionality, jež musí být v případě zjišťování míry argumentačního pochybení krajského soudu ve vztahu k důvodnosti podané kasační stížnosti zkoumána, pak pro tuto dílčí vadu v úsudku krajského soudu nyní napadený rozsudek nezrušil.

Námitce absence podpisu oprávněné osoby na rozhodnutí, jež bylo stěžovatelce doručeno, a z toho dovozované nicotnosti rozhodnutí žalovaného (jíž soud zkoumá vždy bez ohledu na rozsah námitek, které byly v řízení uplatněny - § 76 odst. 2 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud rovněž nepřisvědčuje. Nicotnost (neexistenci) správního aktu totiž způsobují jen takové vady řízení, které mají za následek, že o správním aktu nelze v daném případě vůbec hovořit. Může se přitom jednat například o vady spočívající v rozhodování absolutně nekompetentního orgánu, rozhodování podle právního předpisu, který byl přede dnem rozhodnutí bez náhrady zrušen, či absolutní nedostatek zákonem předepsané formy. Namítanou vadu formy rozhodnutí ovšem nelze pokládat za natolik intenzivní, aby mohla založit přímo nicotnost tohoto rozhodnutí. Za nicotné by toto rozhodnutí mohlo být považováno například tehdy, kdyby se posléze ukázalo, že absence podpisu oprávněné osoby odráží fakt, že toto rozhodnutí bylo vydáno zcela bez jejího vědomí. Tak tomu ovšem v daném případě zjevně není. Ve správním spise je totiž založeno vyhotovení rozhodnutí, které je řádně podepsáno oprávněnou osobou. Není tak ve skutečnosti pochyb o tom, že rozhodnutí skutečně vydal ředitel odboru azylové a migrační politiky, tedy osoba oprávněná. Vada rozhodnutí spočívající v nedostatku podpisu namítaná stěžovatelkou za situace, že součástí správního spisu je vyhotovení rozhodnutí, které je podepsáno oprávněnou osobou a je i jinak bezvadné, nezakládá nicotnost tohoto rozhodnutí.

Stejně tak není důvodnou stěžovatelčina námitka, podle níž jí bylo upřeno právo vyplývající z § 33 odst. 2 správního řádu. Z protokolu o pohovoru konaném dne 10. 9. 2001 vyplývá, že stěžovatelka byla vyzvána k tomu, aby se seznámila s podklady, které budou podkladem pro rozhodnutí žalovaného. Stěžovatelka se s částí podkladů seznámila (údajně jí stačily „2 - 3 strany“). Žalovaný tedy své povinnosti podle § 33 odst. 2 správního řádu dostál a nebylo tedy důvodu, aby jeho rozhodnutí krajský soud pro tuto domnělou procesní vadu rušil a věc žalovanému vracel k dalšímu řízení.

Shodně Nejvyšší správní soud nahlíží na poslední z uplatněných námitek. Stěžovatelka dále namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku (kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.), která měla být způsobena tím, že krajský soud nerozhodl o nákladech řízení státu. Na úhradu nákladů řízení má stát proti neúspěšnému účastníku soudního řízení právo

podle § 60 odst. 4 s. ř. s. Toto ustanovení má na mysli především ty náklady státu, které je stát prostřednictvím soudu povinen podle § 59 odst. 2 s. ř. s. platit, tj. náklady na svědečné, znalečné, tlumočné a jiné náklady dokazování. I kdyby takové náklady státu vznikly, nevzniklo by mu právo na jejich náhradu, neboť neúspěšný účastník řízení, jímž je v tomto případě stěžovatelka, je osvobozen od soudních poplatků (§ 11 odst. 2 písm. ch/ zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů), což existenci takového práva vylučuje. Konečně Nejvyšší správní soud dodává, že i kdyby státu právo na náhradu nákladů vzniklo a krajský soud by rozhodl toliko o nákladech účastníků řízení, nebylo by jeho rozhodnutí nepřezkoumatelným, a to ani pro nesrozumitelnost, ani pro nedostatek důvodů. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je pak založena na nedostatku důvodů skutkových, musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny. Žádnou z těchto vad napadeného rozsudku však Nejvyšší správní soud nedovodil a ohledně této stěžovatelčiny námitky tak uzavírá, že tato námitka rovněž důvodnou není.

Nejvyšší správní soud tedy na základě posouzení kasační stížnosti uzavírá, že kasační stížnost důvodnou není. Z tohoto důvodu ji jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Stěžovatelce byl usnesením Krajské soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, č. j. 52 Az 326/2003 - 157 ze dne 17. 6. 2004 (52 Az 3/2004) pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát – Mgr. Ervín Perthen. Podle § 35 odst. 7 s. ř. s. Nejvyšší správní soud přiznal tomuto advokátovi odměnu ve výši 2150 Kč (dva úkony právní služby, každý ve výši 1000 Kč, spočívající v první poradě s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a podání kasační stížnosti, dva režijní paušály ve výši 75 Kč – to vše podle § 11 odst. 1 písm. b/ a d/ a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu); samotná kasační stížnost byla podána sice před ustanovením advokáta zástupcem pro řízení o kasační stížnosti a poté, kdy předchozí řízení před krajským soudem, v němž byl tentýž advokát ustanoven zástupcem, bylo právní mocí napadeného rozsudku skončeno, avšak její sepsání následně ustanoveným zástupcem předešlo potřebě jejího pozdějšího doplňování po ustanovení zástupcem. Z toho důvodu byla ustanovenému zástupci přiznána odměna i za její podání.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. května 2005

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu